

สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย

(Federal Republic of Nigeria)

เมืองหลวง อาบูจา

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ในแอฟริกาตะวันตก ละติจูดที่ 10 องศาเหนือ และลองจิจูดที่ 8 องศาตะวันออก มีพื้นที่รวม 923,768 ตร.กม. เส้นเขตแดนทางบกยาว 4,477 กม. เส้นแนวชายฝั่งทะเลยาว 853 กม. แบ่งออกเป็น 36 รัฐ และ 1 ดินแดน

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับไนเจอร์ (1,608 กม.) และชาด (85 กม.)
ทิศใต้	ติดกับอ่าวกินี (853 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับแคเมอรูน (1,975 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับเบนิน (809 กม.)

ภูมิประเทศ เป็นเขตที่ราบต่ำในภาคใต้ และยกตัวขึ้นเป็นที่ราบสูงและเนินในภาคกลาง ทางตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตภูเขา และเป็นที่ราบในภาคเหนือ จุดสูงสุดของประเทศอยู่ที่เทือกเขา Chappal Waddi ที่ระดับความสูง 2,419 ม. มีอาณาเขตทางบก 910,768 ตร.กม. และอาณาเขตทางทะเล 13,000 ตร.กม.

ภูมิอากาศ มีภูมิอากาศที่หลากหลาย โดยอากาศร้อนในภาคใต้และภาคกลาง และแห้งแล้งในภาคเหนือ มี 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน (ธ.ค.-เม.ย.) และฤดูฝน (พ.ค.-พ.ย.)

ประชากร 236,747,130 คน (ต.ค.2567) เป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในทวีปแอฟริกา ประกอบด้วย ชนเผ่ามากกว่า 250 เผ่า แต่ชนเผ่าที่มีจำนวนมากและมีอิทธิพลทางการเมือง ได้แก่ ชนเผ่า Hausa และ Fulani 30% Yoruba 15.5% Igbo (Ibo) 15.2% Fulani 6% Tiv 2.4% Kanuri/Beriberi 2.4% Ibibio 1.8% Ijaw/Izon 1.8% และอื่นๆ 24.9% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 40.4% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 56.2% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 3.4% อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 19.3 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชาย 19.1 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิง 19.6 ปี อัตราการเกิด 34 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 8.4 คนต่อประชากร 1,000 คน และอัตราการเพิ่มของประชากร 2.52%

ศาสนา อิสลาม 53.5% (ส่วนใหญ่เป็นซุนนี) คริสต์ 45.9% และความเชื่อท้องถิ่น 0.6% (ต.ค.2567)

ภาษา ภาษาอังกฤษ (เป็นภาษาราชการ) และใช้ภาษา Hausa Yoruba Igbo (Ibo) Fulani และมีภาษาท้องถิ่นอีกมากกว่า 500 ภาษา

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 59.57% (ต.ค.2567)

การก่อตั้งประเทศ ดินแดนที่เป็นไนจีเรียในปัจจุบันเคยเป็นศูนย์กลางของการค้าทาสเมื่อศตวรรษที่ 18 และสหราชอาณาจักร ซึ่งยึดเมืองท่าลากอสเมื่อปี 2394 ได้ขยายอิทธิพลไปยังดินแดนโดยรอบเมืองท่าลากอส และลุ่มแม่น้ำไนเจอร์ จนนำไปสู่การจัดตั้งบริษัท Royal Niger Company ซึ่งมีการบริหารทางการเมืองของตนเอง จนถึง 1 ม.ค.2443 บริษัทฯ ได้โอนดินแดนให้อยู่ในการปกครองของสหราชอาณาจักร และได้จัดตั้ง “อาณานิคมและรัฐในอารักขาแห่งไนจีเรีย” เมื่อปี 2457

ไนจีเรียได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์เมื่อ 1 ต.ค.2503 และเป็นสาธารณรัฐเมื่อ 1 ต.ค.2506 หลังจากนั้น เกิดรัฐประหารเมื่อ 15 ม.ค.2509 และเกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติกับภูมิภาคนิยม เนื่องจากชนเผ่า Hausa ทางเหนือของประเทศ เกรงว่าจะถูกครอบงำโดยชนเผ่า Igbo ทางตะวันออกของประเทศ จึงตัดสินใจถอนตัว และจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐแห่งไบอาฟรา (Republic of Biafra) เมื่อ พ.ค.2510 ซึ่งเป็นจุดเริ่มของสงครามกลางเมืองที่ยืดเยื้อ

ชาวไนจีเรียเรียกร้องให้ปกครองโดยพลเรือน แต่ฝ่ายทหารขัดขวาง พล.อ.Sani Abacha ซึ่งเป็นผู้นำของไนจีเรียตั้งแต่ พ.ย.2536 ให้คำมั่นว่าจะจัดการถ่ายโอนอำนาจการปกครองให้รัฐบาลพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยเมื่อ ต.ค.2541 แต่ต่อมา พล.อ.Sani Abacha เสียชีวิตเมื่อ 8 มิ.ย.2541 คณะมนตรีปกครองชั่วคราว (Provisional Ruling Council) จึงได้เลือก พล.อ.Abdulsalam Abubakar เสนาธิการทหาร เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งใช้นโยบายผ่อนปรนและประนีประนอม มีการปล่อยนักโทษการเมือง หนึ่งในบรรดานักโทษการเมืองที่สำคัญที่ได้รับการปลดปล่อย คือ พล.อ.Olusegun Obasanjo หัวหน้าพรรค People's Democratic Party (PDP) ต่อมาชนะเลือกตั้งด้วยคะแนนท่วมท้น นอกจากนี้ พรรค PDP ได้รับเสียงข้างมากในวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรด้วย พล.อ.Olusegun Obasanjo สาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีไนจีเรียเมื่อ 29 พ.ค.2542 นับเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่มาจากการเลือกตั้งในรอบ 15 ปี

วันชาติ 1 ต.ค.2503 ซึ่งเป็นวันประกาศเอกราชจากสหราชอาณาจักร

การเมือง ระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธ์สาธารณรัฐ (Federal Republic) ประธานาธิบดีเป็นทั้งประมุขของรัฐ หัวหน้ารัฐบาล และผู้บัญชาการทหารสูงสุด

ไนจีเรียจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีทุก 4 ปี โดยผู้สมัครจากพรรค Peoples Democratic Party (PDP) ได้รับชัยชนะจนถึงปี 2554 แม้ว่าการเลือกตั้งเมื่อปี 2546 และ 2550 มีรายงานการใช้ความรุนแรง แต่ก็ยังเป็นช่วงที่การปกครองด้วยรัฐบาลพลเรือนยาวนานที่สุดของไนจีเรียนับตั้งแต่ได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักร พรรค PDP เปลี่ยนสถานะเป็นฝ่ายค้านครั้งแรกหลังการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อ มี.ค.2558 ผู้ชนะการเลือกตั้ง คือ นายมุฮัมมาดู บูฮารี ตัวแทนพรรค All Progressive Congress (APC) ซึ่งเป็นพรรคที่รวมตัวมาจากพรรคฝ่ายค้านหลายพรรค โดยนายบูฮารี เป็นทหารเกษียณอายุ ยศ พล.ต. เคยเป็นผู้นำทางทหารที่มาจากการรัฐประหารยึดอำนาจในช่วงปี 2526-2528 ลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีมา 3 ครั้ง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ นายบูฮารีชูภาพลักษณ์ว่าเป็นคนมือสะอาด ต่อต้านคอร์รัปชัน เป็นผู้นำทางการทหารที่เด็ดขาด โดยใช้นโยบาย “Change” ในการหาเสียง เน้นการปราบปรามคอร์รัปชันและกลุ่มก่อการร้ายโบโกฮาราม (Boko Haram) รวมทั้งยังได้รับการสนับสนุนจาก พล.อ.Olusegun Obasanjo ประธานาธิบดีคนแรก ซึ่งยังคงมีอิทธิพลทางการเมือง ทั้งนี้ นายบูฮารียังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมในการดำรงตำแหน่งจากปัญหาด้านสุขภาพ และการเดินทางไปรักษาตัวที่ต่างประเทศเป็นระยะเวลานาน จนกระทั่งหมดวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่ 2 เมื่อ 23 ก.พ.66

ประธานาธิบดีคนปัจจุบันคือ นายโบล่า ทินูบู จากพรรค APC ซึ่งชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีไนจีเรีย เมื่อ 25 ก.พ.2566 และเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่ 16 เมื่อ 29 พ.ค.2566 มีนโยบายสำคัญ คือ ขยายการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างน้อย 6% ต่อปี ขจัดอุปสรรคด้านการลงทุน การสร้างงาน และการจัดการปัญหาความมั่นคงภายในประเทศและการก่อการร้ายจากกลุ่มโบโกฮาราม

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยตรง และต้องได้คะแนนเสียงอย่างน้อย 25% ใน 24 รัฐ จากทั้งหมด 36 รัฐ วาระละ 4 ปี จำกัดไม่เกิน 2 สมัย การเลือกตั้งประธานาธิบดีและการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดจัดขึ้นเมื่อ 25 ก.พ.2566 นายโบล่า ทินูบู ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ด้วยคะแนนเสียง 36.6%

และสถาบันตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อ 29 พ.ค.2566 โดยมีนาย Kashim Shettima เป็นรองประธานาธิบดี การเลือกตั้งครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน 27 ก.พ.2570

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบ 2 สภา คือ วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองสภามาจากการเลือกตั้งโดยตรง และอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปีเช่นกัน วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก 109 คน จากรัฐต่าง ๆ 36 รัฐ รัฐละ 3 ที่นั่ง และอีก 1 ที่นั่งจากอาบูจา (Federal Capital Territory) สภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิกจำนวน 360 คน การเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดจัดเมื่อ 25 ก.พ.2566 ส่วนการเลือกตั้งครั้งต่อไปของทั้งสองสภาจะมีขึ้นใน 27 ก.พ.2570

ฝ่ายตุลาการ : ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุด ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกา โดยการเสนอแนะของสภาตุลาการแห่งชาติ และสมาชิกศาลยุติธรรมอิสระจากรัฐบาลกลางและเขตรัฐ 23 คน ส่วนการแต่งตั้งผู้พิพากษาต้องได้รับการรับรองจากวุฒิสภา ผู้พิพากษาสามารถดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุ 70 ปี

พรรคการเมืองสำคัญ : พรรค All Progressives Congress (APC) พรรครัฐบาล และพรรค Peoples Democratic Party (PDP)

เศรษฐกิจ ไนจีเรียเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดและมีประชากรมากที่สุดในทวีปแอฟริกา และเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประชากรวัยทำงานมากที่สุดในโลก ทำให้ไนจีเรียเป็นฐานผู้บริโภคและฐานแรงงานขนาดใหญ่ที่สุดในทวีปแอฟริกา นอกจากนี้ ไนจีเรียยังอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันดิบ ดีบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี โดยมีปริมาณน้ำมันดิบสำรองมากเป็นอันดับสองในทวีปแอฟริกา (รองจากลิเบีย) ประมาณ 37,450 ล้านบาร์เรล และเป็นผู้ผลิตน้ำมันมากเป็นอันดับหนึ่งของทวีปแอฟริกาประมาณวันละ 1.99 ล้านบาร์เรล และมีก๊าซธรรมชาติสำรองมากที่สุดในแอฟริกาประมาณ 5.48 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร

ไนจีเรียริเริ่มการดำเนินการตามแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ (Economic Recovery and Growth Plan-ERGP) เมื่อ มี.ค.2560 และดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบหลากหลาย โดยเพิ่มการสนับสนุนด้านการลงทุน และการดำเนินธุรกิจของเอกชน และขับเคลื่อนทั้งด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและภาคการเกษตร ส่งผลให้ไนจีเรียสามารถพึ่งพาตนเองได้ในภาคการเกษตร ลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ และอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไนจีเรียสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ภาคการเกษตรยังประสบปัญหาความขัดแย้งจากการแย่งชิงพื้นที่ทำกินระหว่างคนเลี้ยงปศุสัตว์และเกษตรกรทางตอนกลางของประเทศ และการก่อการร้ายจากกลุ่มโบโกฮารามทางตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรีย ทั้งนี้ IMF คาดว่าเศรษฐกิจของไนจีเรียจะเติบโต 3.2% ในปี 2568 โดยสถานการณ์รัสเซีย-ยูเครน ส่งผลให้ไนจีเรียมีรายได้จากการส่งออกน้ำมันได้มากขึ้น แต่รายได้ดังกล่าวจะไม่สามารถหนุนให้เศรษฐกิจไนจีเรียเติบโตขึ้นได้ เนื่องจากไนจีเรียยังประสบปัญหาสินค้าอุปโภคบริโภคและเชื้อเพลิงมีราคาแพง

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : Nigerian Naira-NGN

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 1,641.57 NGN

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 48.60 NGN (ต.ค.2567)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 251,198 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 2.96%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 1,076 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 88,940,000 คน

อัตราการว่างงาน : 5.39%

อัตราเงินเฟ้อ : 22.97%

ดุลบัญชีเดินสะพัด : ขาดดุล 150 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ผลผลิตการเกษตร : โกโก้ ถั่วลิสง ฝ้าย น้ำมันปาล์ม ข้าวโพด ข้าว ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง มันเทศ ยางพารา ปศุสัตว์ แกะ แพะ สุกร ไม้ซุง และปลา

ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม : น้ำมันดิบ ถ่านหิน ดีบุก แร่โคลัมไบต์ ผลผลิตจากยางพารา ไม้ หนังสัตว์ สิ่งทอ ซีเมนต์และวัสดุก่อสร้าง อาหาร รองเท้า เคมีภัณฑ์ ปุ๋ยเคมี สิ่งพิมพ์ เซรามิก และเหล็ก

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : 11,945 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2566 ของ IMF)

มูลค่าการส่งออก : 57,891 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : ปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม โกโก้ และยางพารา

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : สเปน 10.34% สหรัฐฯ 9.56% ฝรั่งเศส 9.37% อินเดีย 8.50% และเนเธอร์แลนด์ 7.10%

มูลค่าการนำเข้า : 45,946 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : เครื่องจักรกล เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์การขนส่ง สินค้าอุตสาหกรรม อาหาร และสัตว์มีชีวิต

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน 24.23% เบลเยียม 14.35% อินเดีย 8.49% สหรัฐฯ 7.36% และเนเธอร์แลนด์ 4.69%

ทรัพยากรธรรมชาติ : ก๊าซธรรมชาติ ปิโตรเลียม ดีบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี

การทหารและความมั่นคง

การทหาร กองทัพไนจีเรีย ประกอบด้วย ทบ. ทร. และ ทอ. งบประมาณด้านการทหารเมื่อปี 2566 จำนวน 1,989 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (0.51% ของ GDP) กำลังพลรวม ประจำการ 143,000 นาย (ทบ. 100,000 นาย ทร. 25,000 นาย ทอ. 18,000 นาย) และกำลังรบกึ่งทหาร 80,000 นาย รวมกำลังทั้งสิ้น 223,000 นาย

อาวุธยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ

ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รวมมากกว่า 319 คัน รถถังเบา (LT TK) รุ่น FV101 Scorpion 154 คัน รถถังจู่โจม (ASLT) รุ่น ST-1 มากกว่า 6 คัน รถหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รวม 312 คัน รถหุ้มเกราะทหารราบ (IFV) รวม 31 คัน รถหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC) รวมมากกว่า 956 คัน รถหุ้มเกราะอรรถประโยชน์ (AUV) รวมมากกว่า 183 คัน รุ่น Cobra 107 คัน รุ่น FV103 Spartan 1 คัน รุ่น Tiger 4x4 มากกว่า 4 คัน รุ่น VBL 72 คัน รถหุ้มเกราะกู้ภัย (ARV) มากกว่า 17 คัน รถถังทอดสะพาน (VLB) รุ่น MTU-20 และรุ่น VAB อาวุธนำวิถีต่อสู้รถถัง (MSL) รุ่น Shershen ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังต่อสู้รถถัง (RCL) รุ่น

Carl Gustav และรุ่น M40A1 ปืนใหญ่ประเภทต่อต้านจรวด (SP) ลากจูง (TOWED) ยิงระเบิด (MRL) และปืนครก (MOR) รวมมากกว่า 518 กระบอก จรวดต่อสู้อากาศยานพื้นสู่อากาศ (SAM) มากกว่า 16 ลูก และปืนต่อสู้อากาศยานประเภทต่อต้านจรวด (SP) และลากจูง (TOWED) มากกว่า 89 กระบอก

ทร. ได้แก่ เรือฟริเกต 1 ลำ เรือลาดตระเวนและเรือรบชายฝั่ง 134 ลำ เรือต่อต้านทุ่นระเบิด 2 ลำ เรือรบสะเทินน้ำสะเทินบก 5 ลำ เรือสนับสนุน 2 ลำ เฮลิคอปเตอร์ 7 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) 11 เครื่อง เครื่องบินโจมตี (FGA) 3 เครื่อง เครื่องบินด้านข่าวกรองทางอิเล็กทรอนิกส์ (ELINT) 2 เครื่อง เครื่องบินด้านข่าวกรอง เฝาระวัง และลาดตระเวน (ISR) 1 เครื่อง เครื่องบินตำรวจทหาร (MP) 1 เครื่อง เครื่องบินขนส่ง (TPT) 32 เครื่อง และเครื่องบินสำหรับการฝึก (TRG) 116 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) 18 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) มากกว่า 13 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) 24 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับมากกว่า 7 เครื่อง ขีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM) ขีปนาวุธจากอากาศสู่พื้น (ASM) และระเบิดนำวิถีด้วยแรงเฉื่อยและจีพีเอส (Bombs-INS/GPS guided)

ตำรวจและกองกำลังกึ่งทหาร ได้แก่ รถหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC) รวมมากกว่า 80 คัน เครื่องบินขนส่ง (TPT) 1 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ 1 เครื่อง

ไนจีเรียส่งกำลังร่วมในกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ ได้แก่ ภารกิจ MINUSCA ในสาธารณรัฐแอฟริกากลาง 5 นาย ภารกิจ MONUSCO ในคองโก 9 นาย ภารกิจ UNIFIL ในเลบานอน 2 นาย ภารกิจ UNMISS ในเซาท์ซูดาน 13 นาย ภารกิจ UNISFA ในซูดาน 176 นาย และภารกิจ MINURSO ใน Western Sahara 6 นาย นอกจากนี้ ยังส่งกำลังร่วมในประชาคมเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก (ECOWAS) ได้แก่ ภารกิจ ECOMIG ในแกมเบีย 200 นาย และภารกิจ ESSMGB ในกินีบีเซา 86 นาย

สมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ ACP, AfDB, ATMIS, AU, C, CD, D-8, ECOWAS, EITI (ประเทศสมาชิกเต็มขั้น), FAO, G-15, G-24, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (คณะกรรมการแห่งชาติ), ICCT, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRC, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LCBC, MIGA, MINURSO, MINUSMA, MNJTF, MONUSCO, NAM, OAS (observer), OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNAMID, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, UNIFIL, UNISFA, UNITAR, UNMIL, UNMISS, UNOCI, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยานพาณิชย์ 32 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ คือ ท่าอากาศยาน Murtala Muhammed International Airport เส้นทางรถไฟระยะทาง 3,798 กม. ถนนระยะทาง 195,000 กม. ท่าเรือ 35 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Bonny Inshore Terminal ท่าเรือ Calabar และ Lagos การเดินเรือในไนจีเรียมีความเสี่ยงจากการโจรกรรมและโจรสลัด การโทรคมนาคม (ปี 2567) : โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 140,000 เลขหมาย คุณภาพการใช้งานไม่ดีนัก โทรศัพท์เคลื่อนที่ 219,304,281 เลขหมาย มีอัตราการเติบโตอย่างรวดเร็วเนื่องจากปัญหาคุณภาพของระบบโทรศัพท์พื้นฐาน ผู้ให้บริการสัญญาณโทรศัพท์

เคลื่อนที่และอินเทอร์เน็ตรายสำคัญ 4 ราย ได้แก่ MTN AirTel Globacom และ 9mobile รหัสโทรศัพท์ +234 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 164,368,292 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ต .ng เว็บไซต์การท่องเที่ยว : <https://tournigeria.gov.ng/>

การเดินทาง สายการบินไทยไม่มีเที่ยวบินตรงระหว่างกรุงเทพฯ-อาบูจา การเดินทางต้องต่อเครื่องบินอย่างน้อย 1 ครั้ง โดยจุดแวะพัก/ต่อเครื่องขึ้นอยู่กับสายการบินที่ใช้บริการ เช่น Egypt Air แวะพักที่กรุงไคโร อียิปต์ หรือ Ethiopian Airlines แวะพักที่กรุงแอดดิสอาบาบา เอธิโอเปีย หรือ Turkish Airlines แวะพักที่กรุงอิสตันบูล ตุรกี หรือ British Airways แวะพักที่กรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร เป็นต้น ใช้เวลาเดินทางประมาณ 16-20 ชม. เวลาไนจีเรียช้ากว่าไทย 6 ชม. ผู้โดยสารจากไทยที่ถือหนังสือเดินทางทุกประเภทที่เดินทางไปไนจีเรียต้องขอรับการตรวจลงตรา โดยติดต่อที่ สอท.ไนจีเรีย ณ กรุงเทพฯ

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1) ปัญหาเศรษฐกิจ เศรษฐกิจของไนจีเรียเมื่อปี 2566 เติบโตลดลงเมื่อเทียบกับปี 2565 แม้ว่าไนจีเรียจะมีรายได้จากการส่งออกน้ำมันมากขึ้น จากราคาน้ำมันโลกที่เพิ่มขึ้นจากวิกฤตรัสเซีย-ยูเครน แต่รายได้ดังกล่าวไม่สามารถหนุนให้เศรษฐกิจไนจีเรียเติบโตได้เท่าที่ควร เนื่องจากไนจีเรียต้องนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภค นอกจากนี้ ผลกระทบจากการยกเลิกกองทุนอุดหนุนราคาน้ำมันเพื่อนำไปลงทุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานซ้ำเติมปัญหาเงินเฟ้อในประเทศ เป็นประเด็นสำคัญที่ชาวไนจีเรียนำมาประท้วงรัฐบาล เฉพาะอย่างยิ่งทางตอนเหนือของประเทศ

2) ปัญหาการก่อการร้ายและลักพาตัวชาวไนจีเรีย รวมถึงชาวต่างชาติ ปัจจุบันกลุ่ม Islamic State West Africa Province (ISWAP) และกลุ่มโบโกฮาราม เป็นกลุ่มหลักที่เคลื่อนไหวในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรีย และมีแนวโน้มว่ากลุ่มดังกล่าวจะก่อเหตุเพิ่มขึ้นเพื่อแสดงศักยภาพในการโจมตีของกลุ่ม เฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่อุตสาหกรรมน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติและแหล่งผลิต มุ่งเป้าหมายเจ้าหน้าที่และสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์

ความสัมพันธ์ไทย-ไนจีเรีย

ไทยและไนจีเรียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 1 พ.ย.2505 ไทยเปิด สอท. และแต่งตั้ง ออท.ประจำที่ลากอส เมื่อปี 2506 นับเป็น สอท. แห่งแรกของไทยในทวีปแอฟริกา แต่เมื่อ 2 ก.ค.2539 ครม. มีมติปิด สอท. ณ ลากอส เป็นการชั่วคราว ตามข้อเสนอของกระทรวงการต่างประเทศ เนื่องจากปัญหาเรื่องงบประมาณและความปลอดภัย สอท. ณ ลากอส ได้ปิดทำการตั้งแต่ 30 พ.ย.2539 ต่อมา เมื่อ 18 ก.ค.2549 ครม. มีมติให้ปิด สอท. ณ ลากอส เป็นการถาวร และย้าย สอท. จากลากอสไปตั้งอยู่ ณ อาบูจา เมื่อ ๘.ค.2549 สำหรับไนจีเรียเคยมอบหมายให้ สอท. ไนจีเรียประจำฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย ต่อมา เมื่อ ก.พ.2543 ไนจีเรียได้เปิด สอท. ที่กรุงเทพฯ

ไนจีเรียเคยเป็นตลาดนำเข้าข้าวที่สำคัญของไทย แต่ประกาศยกเลิกการนำเข้าข้าวจากไทยเมื่อ 1 ม.ค.2561 เพราะสามารถผลิตข้าวได้เพียงพอกับความต้องการในประเทศ จากการดำเนินโครงการ Presidential Fertilizer Initiative (PFI) โครงการ Anchor Borrowers และการสนับสนุนเงินกู้ให้กับเกษตรกรเพื่อผลิตข้าว อย่างไรก็ตาม ไทยสามารถแสวงโอกาสผลักดันความร่วมมือด้านเทคโนโลยีการเกษตร รวมถึงการส่งออกเครื่องจักรกลการเกษตร และการตั้งโรงสีข้าวในไนจีเรีย เนื่องจากไทยมีศักยภาพและความเชี่ยวชาญในการพัฒนาด้านการเกษตรโดยเฉพาะข้าว อีกทั้งชาวไนจีเรียยังนิยมบริโภคข้าวไทยและให้การยอมรับในด้านการผลิตข้าว

ไนจีเรียเป็นคู่ค้าลำดับที่ 64 ของไทย เมื่อปี 2566 มูลค่าการค้าระหว่างไทยกับไนจีเรียมีมูลค่า 779.94 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (27,247.30 ล้านบาท) โดยไทยส่งออกไปยังไนจีเรียมูลค่า 201.68 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (6,952.05 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 578.27 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (20,295.24 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 376.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (13,343.19 ล้านบาท) สำหรับในช่วง ม.ค.-ส.ค.2567 มีมูลค่าการค้า 808.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (29,130.95 ล้านบาท) ไทยส่งออกมูลค่า 107.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (3,850.41 ล้านบาท) และนำเข้ามูลค่า 700.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (25,280.54 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 593.38 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (21,430.13 ล้านบาท) โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ยาง เม็ดพลาสติก ผลิตภัณฑ์อลูมิเนียม เครื่องสำอาง สบู่ และผลิตภัณฑ์รักษาผิว เคมีภัณฑ์ สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ ไม้และไม้แปรรูป เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ

ประธานาธิบดี โบล่า อัมเหม็ด อะเดคุนเล ทินูบู
(Bola Ahmed Adegkunle Tinubu)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีคนที่ 16 ของไนจีเรีย (ดำรงตำแหน่งเมื่อ 29 พ.ค.2566)
เกิด	29 มี.ค.2495 (อายุ 73 ปี/ปี 2568) ที่เมืองลากอส ในครอบครัวมุสลิมเชื้อสายยุโรป มารดาชื่อ Abibatu Mogaji
ศาสนา	อิสลาม
สถานภาพ	สมรสกับนาง Oluremi Tinubu (ปี 2530) มีบุตร 6 คน
การศึกษา (ไม่ระบุ) ปี 2522	วิทยาลัย Southwest (ปัจจุบัน วิทยาลัย Richard J. Daley) รัฐ Chicago สหรัฐฯ บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยรัฐชิคาโก สหรัฐฯ
ประวัติการทำงาน	ปี 2523 นักบัญชีและผู้ตรวจสอบบัญชี บริษัท เอ็กซอนโมบิล จำกัด สาขา ไนจีเรีย ปี 2535-2536 สมาชิกวุฒิสภา ในนามพรรค Social Democratic Party (SDP) ปี 2542-2550 ผู้ว่าการรัฐลากอส ในนามพรรค Alliance for Democracy (AD) 28 ก.พ.2566 ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ในนามพรรค All Progressive Congress (APC) ด้วยคะแนนเสียง 36.6%
ข้อมูลที่น่าสนใจ	- ช่วงวัยรุ่น นายตินูบูได้รับการศึกษาและเริ่มสายงานบัญชีและผู้ตรวจสอบบัญชีใน สหรัฐฯ โดยเริ่มทำงานในบริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจและบัญชีขนาดใหญ่ อาทิ บริษัท

Arthur Anderson, Deloitte Haskins and Sells (ปัจจุบันคือ Deloitte Haskins and Touche) และบริษัท GTE Service Corporation บริษัทสื่อสารขนาดใหญ่ ก่อนจะย้ายกลับไนจีเรีย เพื่อรับตำแหน่งผู้ตรวจบัญชีอาวุโส ที่บริษัท เอ็กซอนโมบิล จำกัด สาขา ไนจีเรีย

- เข้าร่วมเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งของกลุ่ม National Democratic Coalition (NADECO) หรือกลุ่มผู้เรียกร้องประชาธิปไตยหลังการเลือกตั้งประธานาธิบดีไนจีเรียถูกยกเลิก เมื่อปี 2536 โดยนายตินูบูถูกจับกุมและจำคุกหลายครั้ง ทำให้ต้องเดินทางออกนอกประเทศ แต่ยังคงเคลื่อนไหวทางการเมืองจากต่างประเทศ
- นายตินูบูเดินทางกลับไนจีเรียหลังเหตุการณ์สงบเมื่อปี 2541 และสมัครเข้าพรรค Alliance for Democracy (AD) และลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐลากอส โดยชนะการเลือกตั้ง 2 สมัย (ปี 2542-2550) ระหว่างการดำรงตำแหน่งได้รับรางวัลและการสนับสนุนจากกลุ่มการเมืองในท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง
- หนึ่งในนักการเมืองที่ร่ำรวยที่สุดของไนจีเรีย เจ้าของผลประโยชน์ในธุรกิจหลายประเภท เช่น สื่อ สายการบิน ที่ปรึกษาด้านภาษี โรงแรม และอสังหาริมทรัพย์
- ผู้บริจาคและจัดหาทุนรายสำคัญเพื่องานด้านพัฒนาชุมชนและการเมืองในรัฐลากอสของไนจีเรีย ภายใต้การดำเนินงานของกลุ่ม Primrose Group
- นาง Oluremi Tinubu ภรรยาของนายตินูบู เป็นสมาชิกวุฒิสภาและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองด้านการพัฒนาชุมชนและบทบาทเยาวชน และผู้ก่อตั้งมูลนิธิ New Era เพื่อพัฒนาเยาวชนรอบด้าน นอกจากนี้ ยังจัดตั้งศูนย์อบรมสตรีในเซเนกัล
- นายตินูบูมีชื่อเสียงจากการใช้อำนาจอยู่เบื้องหลังและเครือข่ายทางธุรกิจสนับสนุนผู้สมัครรายอื่นเข้ารับตำแหน่ง จนได้รับฉายา ‘เจ้าพ่อการเมืองแห่งภูมิภาคแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้’ โดยมีข้อสงสัยต่อกรณีทุจริตคอร์รัปชันจากความสำเร็จที่ไม่สามารถระบุที่มาของทรัพย์สิน และปัญหาสุขภาพที่อาจส่งผลกระทบต่อการเป็นผู้นำประเทศ

คณะรัฐมนตรีในจีเรีย

ประธานาธิบดี	Bola Tinubu
รองประธานาธิบดี	Kashim Shettima
รมว.กระทรวงเกษตรและความมั่นคงทางอาหาร	Abubakar Kyari
รมว.กระทรวงท่องเที่ยว วัฒนธรรม และเศรษฐกิจสร้างสรรค์	Hannatu Musawa
รมว.กระทรวงการบินและอวกาศ	Festus Keyamo
รมว.กระทรวงงบประมาณและแผนเศรษฐกิจ	Abubakar Atiku Bagudu
รมว.กระทรวงสื่อสาร นวัตกรรม และเศรษฐกิจดิจิทัล	Bosun Tijani
รมว.กระทรวงกลาโหม	Mohammed Badaru Abubakar
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Morufu Olatunji Alausa
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อม	Ishak Salako (รักษาการ)
รมว.กระทรวงกิจการนครหลวง	Nyesom Wike
รมว.กระทรวงการคลัง	Wale Edun
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Bianca Odumegwu-Ojukwu
รมว.กระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการ	Muhammad Ali Pate
รมว.กระทรวงเคหะและการพัฒนาเมือง	Yusuf Abdullahi Ata
รมว.กระทรวงมนุษยธรรมและความยากจน	Nentawe Yilwatda
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม การค้า และการลงทุน	Jumoke Oduwole
รมว.กระทรวงการพัฒนาบุคคล	Idi Mukhtar Maiha
รมว.กระทรวงสารสนเทศและประชาสัมพันธ์	Mohammed Idris Malagi
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Uche Nnaji
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Olubunmi Tunji-Ojo
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Lateef Fagbemi
รมว.กระทรวงแรงงานและการจ้างงาน	Muhammadu Maigari Dingyadi
รมว.กระทรวงทางทะเลและเศรษฐกิจสีน้ำเงิน	Gboyega Oyetola
รมว.กระทรวงสามเหลี่ยมปากแม่น้ำไนเจอร์	Abubakar Momoh
รมว.กระทรวงการปิโตรเลียม	Bola Tinubu
รมว.แห่งรัฐด้านน้ำมัน	Heineken Lokpobiri
รมว.แห่งรัฐด้านก๊าซธรรมชาติ	Elpertkpe Ekpo
รมว.กระทรวงกิจการตำรวจ	Ibrahim Geidam
รมว.กระทรวงการไฟฟ้าและพลังงาน	Adebayo Adelalu
รมว.กระทรวงทรัพยากรแร่และการพัฒนา	Dele Alake

รมว.กระทรวงกิจการพิเศษและกิจการระหว่างรัฐบาล

Zephaniah Jisalo

รมว.กระทรวงการกีฬา

John Enoch

รมว.กระทรวงแร่เหล็กและการพัฒนา

Shuaibu Audu

รมว.กระทรวงคมนาคม

Sa'idu Ahmed Alkali

รมว.กระทรวงชลประทานและการสุขาภิบาล

Joseph Utsev

รมว.กระทรวงกิจการสตรี

Imaam Sulaiman-Ibrahim

รมว.กระทรวงการทาง

Dave Umahi

รมว.กระทรวงเยาวชน

Ayodele Olawande

รมว.กระทรวงการพัฒนาภูมิภาค

Abubakar Eshiokpekha Momoh

(ต.ค.2567)